

Κυριακή 20η Αύγουστου 2023

Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου.

(Ματθ. 18, 23 – 35).

«*Μακροθύμησον*» (Ματθ. 18, 26).

Τή σπαρακτική ίκεσία τοῦ ἀδύναμου ἀκοῦμε σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς. Ἀκοῦμε τήν κραυγή «μακροθύμησον», πού φωνάζει ὁ χρεωμένος στόν χρεώστη, ὁ δοῦλος στόν ἀφέντη, ὁ ταπεινωμένος στόν δυνατό. Ὁ Χριστός μᾶς διηγεῖται μιά ἱστορία γιά δύο ἀνθρώπους πού ζητοῦν μακροθυμία, ἀλλά πού ὁ ἓνας, ἐνῶ λαμβάνει αὐτό πού ζητάει, δέν θέλει νά τό χαρίσει. Ἐνῶ παίρνει μακροθυμία, δέν δίνει μακροθυμία.

Αὐτή ἡ ἱστορία τῶν δύο ὑπηρετῶν, πού ζητοῦν νά ἐλευθερωθοῦν ἀπό τά χρέη τους, εἶναι ἡ δραματική ἱστορία ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. Ὅλοι εἴμαστε χρεωμένοι ἀπέναντι στόν Θεό καί ἀπέναντι στούς συνανθρώπους μας. Ἀλλά εἴμαστε καί χρεῶστες,

διότι πάντα υπάρχουν κάποιοι πού μᾶς ὀφείλουν κάποια συγγνώμη, πού μᾶς χρωστοῦν κάποια χάρη, πού πρέπει νά μᾶς ἐπιστρέψουν ἔστω καί κάποιο εὐχαριστῶ. Τό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι πώς, ὅταν ζητᾶμε, πρέπει ἀπό πρῖν νά εἴμαστε ἔτοιμοι καί νά δώσουμε. Ἐάν δέν ἐπιθυμοῦμε νά δώσουμε, δέν μπορούμε καί νά ζητᾶμε.

Πολλές φορές λέμε τό «μακροθύμησον» καί πολλές φορές τό ἀκοῦμε. Ἡ δυσκολία εἶναι μεγάλη καί στό νά τό ποῦμε καί στό νά τό ἀκούσουμε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅμως, πώς πιό εὐκόλα ζητᾶμε συγγνώμη ἀπ' ὅ,τι τή δίνουμε. Τό νά καταλάβουμε τό λάθος μας καί νά ζητήσουμε συγγνώμη εἶναι ἀνθρώπινο. Τό νά ἀποδεχτοῦμε τό λάθος τοῦ ἄλλου καί νά τό διαγράψουμε, τό νά συγχωρέσουμε καί νά μή χρεώσουμε τόν ἄλλον γιά τό σφάλμα του, τό νά ξεπεράσουμε τό κακό καί νά ἀγκαλιάσουμε αὐτόν πού μᾶς ἔβλαψε, αὐτό εἶναι πραγματικά θεϊκό! Ὅταν ζητᾶμε συγγνώμη, εἴμαστε σέ θέση ἀνάγκης. Ὅταν παρέχουμε τή συγγνώμη, εἴμαστε σέ θέση ἰσχύος. Ὅταν βρισκόμαστε σέ θέση δύναμης καί

ἐξουσίας, τότε βγάζουμε τήν ἀληθινή ποιότητα τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἀπό τή θέση τῆς ἰσχύος ἀποκαλύπτουμε ποιοί πραγματικά εἴμαστε.

Ὁ Κύριος εἶπε τή σημερινή παραβολή, γιά νά μᾶς διδάξει ὅτι εἶναι πιά ἀπαραίτητο νά δείχνουμε μακροθυμία παρά νά τή ζητᾶμε. Θέλει ἐπίσης νά μᾶς διδάξει ὅτι, στό μέτρο πού θά μακροθυμήσουμε, σ' αὐτό τό μέτρο καί θά συγχωρεθοῦμε. Ἐάν εἴμαστε ἐπιεικεῖς, θά λάβουμε ἐπιείκεια. Ἐάν εἴμαστε συγχωρητικοί, θά λάβουμε συγχώρεση. Ἐάν ἀνοίγουμε τήν ἀγκαλιά μας σ' αὐτούς πού μᾶς ἔφταιξαν, θά βροῦμε κι ἐμεῖς μιᾶ ἀγκαλιά νά κουρνιασοῦμε, ὅταν τή χρειαστοῦμε. Ἡ μακροθυμία ἐνεργοποιεῖ τόν πνευματικό νόμο τῆς ἀνταπόδοσης. Ὅ,τι δίνεις παίρνεις. Ὅ,τι χαρίζεις σοῦ χαρίζεται. Ὅσο συγχωρεῖς, συγχωρεῖσαι. Ἡ μακροθυμία εἶναι ὁ συντομότερος τρόπος νά μοιάσουμε στόν Θεό.

Ἐάν θέλουμε νά ἐπιτύχουμε τή μακροθυμία, πρέπει νά γεμίσουμε μέ ἀγάπη καί ταπείνωση. Ὅταν ἀγαπᾶμε ἀληθινά ἕνα πρόσωπο, τότε εὐκόλα ἀμνηστεύουμε τά λάθη του. Ἡ μάνα, πού ἀγαπάει

τό παιδί της, συγχωρεί όλα τὰ σφάλματά του. Ἐνα ἀγαπημένο πρόσωπο τό ἀνεχόμεστε, ὅ,τι καί νά μᾶς κάνει. Ἐάν κάποιον ἄνθρωπο δέν τόν συμπαθοῦμε, ἀκόμη καί ὅταν κάνει τό σωστό, εἴμαστε αὐστηροί μαζί του. Γενικότερα ἢ αὐστηρότητα εἶναι ἔνδειξη ἀπουσίας τῆς ἀγάπης. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πού μᾶς ἀγάπησε ἕως θυσίας, μᾶς συγχώρεσε ἀκόμη καί ὅταν Τόν σταυρώναμε. Οἱ Φαρισαῖοι, πού ἦταν γεμάτοι μίσος, κατέκριναν τόν Κύριο, ἀκόμη καί ὅταν ἔκανε θαύματα. Στό μέτρο πού συγχωρᾶμε, σ' αὐτό τό μέτρο ἀγαπᾶμε. Στό μέτρο πού ἀγαπᾶμε ἔχουμε τή δύναμη νά μακροθυμοῦμε.

Ἐπίσης, ἐάν θέλουμε νά μακροθυμοῦμε, εἶναι ἀπαραίτητο νά ταπεινωνόμαστε. Ἡ μακροθυμία εἶναι φυσικό ἀποτέλεσμα τῆς ταπείνωσης. Μόνον ὁ ταπεινός ἄνθρωπος γίνεται μακρόθυμος. Ὁ ἐγωιστής εἶναι πάντοτε σκληρόκαρδος. Ὅταν κάποιος νομίζει ὅτι βρίσκεται στό κέντρο τοῦ κόσμου, δέν συγχωρεῖ ὅποιον προσπαθήσει νά τόν μετακινήσει ἀπό ἐκεῖ. Ὁ ἐγωιστής, πού τά θέλει ὅλα δικά του, γίνεται σκληρός μέ τούς ἄλλους, πού δέν πραγματοποιοῦν τίς

ἐπιθυμίες καί δέν ὑποκλίνονται στά καπρίτσια του. Ὁ ἐγωιστής πεισμώνει, θυμώνει, ὑβρίζει, προσβάλλει, ἐπιτίθεται, ταράζεται καί ταράζει, πληγώνει καί μνησικακεῖ, ὅταν ἀμφισβητηθεῖ, ὅταν ἀκυρωθεῖ, ὅταν αἰσθανθεῖ πώς δέχεται ἐπίθεση. Ὁ ὀρίζοντάς του εἶναι στενός, βλέπει μόνο τόν ἑαυτό του. Ἡ καρδιά του εἶναι μικρή, χωράει μόνο τά δικά της συναισθήματα. Ἡ διάθεσή του εἶναι ἀρνητική, χαίρεται μόνο μέ τίς δικές του ἐπιθυμίες. Ἡ ζωή του εἶναι γεμάτη μοναξιά καί κενότητα, δέν θέλει ἄλλους μέσα στή δική του πραγματικότητα. Ἡ κατάληξη τοῦ ἐγωιστῆ καί σκληρόκαρδου εἶναι ἡ δυστυχία.

Τό «μακροθύμησον» τό λέμε καί τό ἀκοῦμε πολλές φορές. Ὅταν τό λέμε, ἄς τό ἐννοοῦμε. Ὅταν τό ἀκοῦμε, ἄς τό χαρίζουμε. Ἐάν μᾶς ἀρέσει νά συγχωροῦμε καί μάθουμε αὐτή τήν ὠραία τέχνη τῆς ἐπιείκειας, θά ἀπολαύσουμε τή μακροθυμία, τήν ἀρχοντιά καί τήν εὐγένεια τοῦ Θεοῦ. Θά κάνουμε τή ζωή μας Παράδεισο. Ἡ ἀνοχή πού θά δείξουμε θά γίνει ἀνοχή πού θά εἰσπράξουμε κατά τήν ὄγδοη ἡμέρα τῆς κρίσεως καί τῆς αἰωνιότητος. Ἀμήν.